

Через сумніви і страх

Мешканець Рівненщини розповів про свій шлях до «Ігор Нескорених»

Наприкінці червня у Черкасах відбулися Всеукраїнські ветеранські змагання «Ігри Нескорених. Черкаси». Це вперше такі змагання організували поза столицею.

Протягом дня на двох локаціях ветерани змагалися у 9 дисциплінах: легка атлетика, пауерліфтинг, веслування на тренажерах, велоспорт тощо.

У змаганнях взяв участь 131

ветеран та військовослужбовець. Серед учасників були і представники Рівненщини. Один із них – **Іван ЛЕПЕХА – ветеран Збройних сил України**. Цієї осені він буде представляти Україну на схожих міжнародних змаганнях в Орландо (США) у плаванні та веслуванні.

Іван Лепеха був поранений на Майдані, влітку 2014 року пішов на фронт добровольцем. Воював у складі батальйону «Айдар» до липня 2015-го, коли отримав травму.

Кілька років після поранення чоловік спостерігав за участю хлопців та дівчат у «Іграх Нескорених», аж поки в 2019 році наважився зареєструватися на відбір. Обрав плавання та веслування на тренажері.

Зареєструвавшись, не став про це нікому розповідати. А раптом щось не вийде? Щоправда, зізнався дружині. Коли вже приїхав до Києва, ледь не повернувся додому прямо з вокзалу, не доїхавши навіть до стадіону. Бо знову відчув паніку та страх. У той момент, коли вже був готовий сісти в маршрутку до Рівного, отримав sms від дружини: «Ми в тебе віримо! Ти молодець! Підтримуємо!»

Шляху назад не було. Іван зізнався: «Відчував страх. Я знав, що там будуть хлопці, які у спорті вже довгий час. Вони мають результати, а я – новачок. Проте зізнатися сім'ї в тому, що злякався, було ще страшніше».

Після перших змагань ветеран був незадоволений своїми спортивними результатами, але щиро радів тому, що взагалі зміг це зробити. Переступивши межу страху, пішов далі.

Каже: «Хлопці – титани, але мені було приємно змагатися і

бути в їхній компанії. А далі все закрутилося».

На національний відбір на «Warrior Games» Іван взяв із собою дружину і сина.

– Вони вперше побачили змагання наживо. Бо раніше малий знав, що тато займається. Точніше так: син знав, що тато кудись іде, приходять додому з мокрим одягом, утомлений, виснажений і лягає спати. У Києві вони побачили, що це не просто змагання – це набагато більше! Я бачив в очах дружини запал і захват. Коли син сів на тренажери, це просто розтопило моє серце.

Чоловік зізнається, що тепер не пропускає жодних змагань.

– Бо я вже залежний від цього, це моя доза адреналіну. І атмосфера «своїх», коли важлива не перемога, а сам процес. Ось ти. А поряд – побратим. Спорт – це свідомий вибір. Хочу сказати кожному: «Спробуй! Ти від цього не помреш. Тобі може не сподобатися спорт. То починай малювати чи займатися власною справою, майструвати щось своїми руками. Але щоб це зрозуміти, треба обов'язково спробувати!»

Світлана ПІКУЛА

